

Inlopertje

Maandblad van Inloop Emmen. Editie juni 2020

Dit is een uitgave van Inloophuis Emmen, Boslaan 135, 7822 EP Emmen. Meer info vind je op: www.inloophuisemmen.nl. Ook kun je ons op facebook en de stamtafel vinden.

Coronatijd

In de nieuwsbrief van de vorige maand besloot ik met de woorden: "je weet pas hoe sterk je bent als sterk zijn de enige optie is" en "je weet pas wat je mist als het er niet is".

Sterk zijn en soms is iemand te lang sterk geweest en kan men het niet meer alleen. Blij dat het inloophuis weer open is en kan zorgen voor een steuntje in de rug en weer een beetje vorm krijgt in deze coronatijd. Zoekend naar de juiste vorm en dat vraagt creativiteit en flexibiliteit. Zowel van bezoekers als medewerkers. Definitief is alles nog niet en het is nog even afwachten hoe het inloophuis er in deze tijd definitief uit komt te zien. Weer een lunchcafé? Weer elke dag een eetcafé? en weer inloopuren en zondagen open? Anders zal het wel zijn. Anders dan normaal en met in achtname van de coronaregels. De anderhalve meter afstand zal nog wel even blijven.

Tot nu toe nog geen corona bij de bezoekers en de toekomst is ongewis.. Hoe onzeker alles is en hoe gedraagt het virus zich in de zomer en komt er in de herfst een nieuwe golf? Niets is wat dat betreft te voorspellen. Wat we kunnen doen is ons met zijn allen aan de regels houden en verder is het gewoon een kwestie van afwachten en hopen dat er een vaccin komt of dat het virus uitdooft.

Het nieuwe Normaal en voor mezelf is het ook anders dan voor het virus. Even geen trein en voorlopig blijft dat denk ik ook. Missen en dan mis ik wel het contact met dochter en kleinzoon. En wachten duurt lang. Verder mis ik niet zoveel. Een iets andere dagindeling en minder inloop en ook dat bevalt me wel goed. Schrijven en facebook en beiden vind ik nog leuk om te doen.

Het inlopertje en het is weer leuk om mee bezig te zijn. In afgeslankte vorm en met hulp van het team. Ik denk dat er ook nog een juli nummer in afgeslankte vorm komt en in augustus een pauze en daarna weer verder gaan.

Tot slot wens ik jullie weer veel leesplezier en tot de volgende keer !!

Henk Staats

Inloperkje

2 liefdesgedichtjes van B.K.M. Peters ©

Liefste, ons begin is als de bloei van een flower
En we worden gelukkig elke dag een beetje ouder
En ook al staan we niet samen onder the shower
Ons contact geeft mij power!

Ik kies niet voor pijn in mijn kies, maar wél voor jou
Want jij bent mijn vrouw.
En weest voor de herfst en winter niet bevreesd
Want voordat je het weet is het geweest
En mijn liefde voor jou is niet voor even.
Integendeel je bent de vrouw van mijn leven! X

Likeur

Ik heb nooit echte likeur gehad. Ik kreeg als kind op nieuwjaarsdag wél kinderlikeur, kennen jullie dat mensen? Een rood drankje wat geen frisdrank was er waar geen alcohol in zat, in een klein glaasje wat zo chemisch was dat de tandarts al in de handen zat te wrijven, omdat het glazuur systematisch van je tanden waren geëxplodeerd. Maar ja je moest wat net als met kerst.....Dan kreeg je ijstaart! Terwijl het buiten vroom. Eerst zo'n goedkope ijsworst, zo'n dikke worst die Gerard Joling nog elke dag eet en toen er meer geld binnenkwam. Kregen we Vienetta ijstaart met stukjes chocolade erdoor. En die kregen we normaal gesproken nooit! De traditionele Vienneta-chochocolate-ijstaart kreeg er later in der jaren er een nieuw smaakje erbij :Een ijstaart met in plaats van chocolade ; citroen. Godsgruwelijk lekker (mooie paradox) , maar die is al jaren uit de handel. Net als de eerste Speedy waterijsjes: Die waren lekker, maar jaren later was er een verbeterde versie die viezer smaakte. Die heb ik altijd geboycot. Later paaiden de ijsco-makers weer met een soortgelijke "oude" Speedy, dat hadden ze als ze zich aan de naam van de ijsco hadden gehouden toch veel eerder kunnen bedenken? Ik Kom uit 1979 en in de topjaren was een Magnum de ultieme ijsco wat er te koop was. Maar die flickers hebben op een gegeven moment minder chocolade gebruikt zodat ze meer ijsco's konden maken, voor dezelfde kostprijs en volgens mij waren ze mooi geld aan het incasseren. De Magnums waren volgens mij ook kleiner, of ik had een te grote mond of beide is waar.....

(Geschreven op 27 april 2020 door B.K.M. Peters ©)

Inloperkje

Verstillen met zeepbellen op de Dam

Ik ben een ras-echte Amsterdammer, geboren en getogen in Amsterdam. Ik ken de stad ook uit mijn duimpje. De laatste jaren dat ik in Amsterdam woonde, huurde ik een kleine bovenwoning maar was veel te vinden in het Vondelpark op mijn rollerskates (die ik overigens ook gebruikte als vervoersmiddel in de stad). Ik was gewend aan skaten tussen het drukke verkeer, altijd snel en overal om me heen kijken. Altijd adrenaline! Ik was zo gewend aan al die drukte.

Daarna verruilde ik de drukke stad voor de jungle in Costa Rica (ik kan je vertellen dat het daar 'snachts ook flink lawaaierig kan zijn; krekels, padden en brulapen!). Maar jungle is ook terug naar de basis. Het is een plek waar ik leerde leven met de zon en de maan. We hadden niet altijd elektra en om 17.30 was het stikdonker. 'Smorgens om 4 uur als het eerste ochtendlicht zich over de jungle verspreide begonnen de brulapen als eerste hun ochtend ritueel. Slingeren en brullen! Mijn kinderen (die toen nog klein waren) werden meteen daarna wakker dus onze dagen begonnen vroeg en eindigde ook vroeg zodra de jungle donker werd.

Voor mijn bedrijf moest ik vaker terug naar Nederland en ik verbleef dan altijd een aantal weken in Amsterdam. Daar viel het me pas op.....zoveel jaren had ik in deze zelfde drukke stad gewoond maar ik had het nog nooit zo ervaren. De snelheid en de adrenaline die zo'n grote stad uitademt. Ik was al lang weer vergeten dat dit ook nog

bestond! Maar nu zag ik het weer! Ik weet nog dat er een moeder met een grote boodschappentas en een kindje op een loopfietsje aan een zebrapad van een drukke straat stond, ze waren aan het wachten op het groene voetgangers licht. Toen deze op groen sprong gaf deze moeder haar kindje een duwtje op zijn loopfietsje en zelf liep ze in grote passen met die zware boodschappentas achter hem aan. Het viel me op hoe snel het groene stoplicht alweer stond te knipperen als teken dat het rode licht weer aan zou springen. Moeder en zoon waren nog maar op de helft van de weg! Je moet een flink tempo hebben wil je de andere kant van de straat nog binnen het groene voetgangerslicht kunnen bereiken. Blijkbaar zijn zelfs de groene voetgangers lichten in de stad ook ingesteld op snelheid en adrenaline. En zo stonden ze daar, midden op de weg, moeder met haar grote boodschappentas en haar kindje op zijn loopfietsje dicht tegen zich aangedrukt. Links en rechts toeterende auto's die blijkbaar het doorrijden belangrijker vonden dan dit duo even veilig de straat over te laten steken. Ik besepte daarmee ook dat een mooie stad als Amsterdam door zijn eigen drukte kan verdinken.

En toen kwam er die dag in april dit jaar, mijn vader woont in hartje centrum Amsterdam. Hij is 88 dus ik bezoek hem geregeld om e.a. voor hem te doen. Het is een ramp met parkeren in het centrum dus meestal zet ik mijn auto in het Noorden van de stad (aan de andere kant van het water)

Ik neem dan de pont naar het centraal station van waaruit ik via de Dam naar mijn vaders huis wandel. Het voelde raar, ineens dat lege plein voor het centraal station, de stille straten zonder trams, zonder auto's. De stoplichten die nog wel op rood en groen sprongen maar dit keer zonder verkeer. Het ontroerde me, de stilte in deze altijd zo'n drukke stad. En toen kwam ik bij de dam, het grote plein met het paleis. Normaliter krioelt het hier van de mensen, is er het lawaai van het verkeer en ruikt het er altijd naar uitlaatgassen gemengd met de geur van zoete stroopwafels. Maar nu was het er stil, echt stil. Er waren alleen duiven en midden op de dam stond een dame gedrapeerd in gewaden die ze als een soort jurk om zich heen had gewikkeld. Ze had een emmer met sop bij zich waarmee ze d.m.v 2 stokken met daartussen een touw enorme zeepbellen creëerden. Ze had al tientallen reuze bellen over het plein laten dwarrelen en bleef er maar meer maken. Het was net een dans uitvoerde maar dan zonder muziek. Een zeepbellendans in stilte. Het was zo mooi om naar te kijken

en tegelijkertijd kwam bij mij het besef dat de Lockdown misschien ook wel een groot geschenk is voor een grote stad als Amsterdam. Als je altijd maar door moet rennen (zelfs bij het groene voetgangerslicht omdat je anders de overkant niet haalt) hoe kun je dan ooit voelen dat je ademt en voelen wat er echt in je omgaat? `Verstillen' heet dat, ik ken het woord maar de betekenis voelen is heel wat anders. Maar ik voelde die stilte weer daar op die lege Dam samen met deze reuze bellen die door de lucht dwarrelden. Het was zo'n mooi en puur gevoel dat het me raakte en de tranen over mijn wangen rolden. Voor mij een waardevol geschenk uit deze Corona crisis waar ik nog steeds met grote dankbaarheid aan terug denk.

Martine Seijsener

Ben eigenlijk ook wel benieuwd naar jullie ervaringen? Vind je het leuk om er iets over te schrijven en het te delen in het Inlooptje? Je kunt het mailen naar martine.seijsener@cosis.nu

Oproepje

Heb je Ideeën voor (activiteiten) voor de inloop laat het ons weten!

We zijn beperkt binnen de richtlijnen van het RIVM maar toch merken we dat binnen de beperkingen er ook veel mogelijk is. Dus kom maar op met leuke ideeën!

Martine.seijsener@cosis.nu

Bezoekersoverleg: Donderdag 18 juni om 14.00 uur

Inloperkje

Creatief taalgebruik door:

Marco Peters Heb jij wel eens in je broek gezeken van het lachen Petra? Opatd de lolbroek per sé met persil wasmiddel in de wasmachine op volle toeren moest draaien op 80 graden Celsius? :D

Sandra Ebbelaar Geen idee of Petra dat n x heeft gehad? 😊😊😊

Marco Peters Het is maar een simpel vraagje. Ik begin een gesprek altijd rustig en opbouwend! Levenservaring is belangrijker dan een diploma gehaald op meerkeuzevragen. Wat heb ik hulpverleners gehad met een HBO-diploma die zo dom waren als klaverstro. Ik heb ze moeten leren over geschiedenis, muziekkennis, medische wereld, medicatie, Nederlands. Ik had eigenlijk geld moeten hebben. Ik heb laatst een officiële MBO 4 gedaan. Pittig, maar ik scoorde bovengemiddeld hoog met als pieken het Nederlands in zowel "woordrelaties en woordenschat" en mijn Betá-vakken en het "snapvermogen" was gewoon goed. Dit na een ernstige hersenkneuzing en vele hersenbloedingen in 2010. veel alcoholgebruik, en veel sederende middelen verslaving, waar ik nu voor in behandeling ben. De medicatie moet ik afbouwen met de arts, dat lukt me niet alleen. Van de drank kan ik zo afkomen en dat is gebeurd. Nu maximaal 2 flessen goed pils per week. Ik heb de test gemaakt, omdat ik wilde weten wat er van mijn hersenen nog goed is na zoveel letsel. De uitslag betekent dat ik ook kan slagen op een HBO-test. Maar i.q. zegt niet alles, er is meer dan i.q.! Kennis vergaar je door een diploma, maar Levenservaring is méér dan dat: Kennis gebruiken, je blijven verdiepen in de nieuwste ontwikkelingen blijven doordenken (meta-denken) door niet alles te geloven wat je ziet in boeken, krant, tijdschriften. En door niet te geloven in alles wat men zegt de waarheid is. Iedereen denkt feilloos te kunnen denken (Daniël Kahneeman), maar uit wetenschappelijke test is gebleken dat heel veel mensen zakken voor een neurotische test. levenservaring haal je uit je eigen leven, van je fouten kun je pas leren en een mens mag fouten maken, want een mens is geen machine. Als een machine stuk is kun je het weggooien, echter de mens kan veranderen zij het in kleine marges. Houd je niet aan alle regels, want dan word je lui en dom en ben jij in dienst van de regels. Als je zelf nadenkt zet je je brein in werking en kun je gebeurtenissen of economie of wat dan ook van meerdere kanten belichten. Er zijn meer wegen die naar Rome lijden. Ik bedoel met een ongebruikelijke andere manier van denken kun je ook ontdekken of iets uitvinden. Leest boeken (Maar denk zelf ook na) Bouw een netwerk op van die één kun je iets anders leren dan bij de ander. Houd vakbladen bij, filosofer tijdens een wandeling en maak dingen bespreekbaar. Ga niet liegen als je iets belangrijks niet weet in de rol van hulpverlener! De waarheid komt altijd boven tafel en je zult ondanks je diploma compleet kapot branden tot een uitgedoofde fakkel, die als as op de grond valt en door de wind verder waait in het universum.(Een stijlform: parabool). (Het grote universum, waar de wetenschap méér van weet dan van ons brein! En vergeet niet te ontspannen en te genieten van de belangrijkste dingen. dat zijn geen materialistische dingen, maar de essentiële dingen zoals een complimentje, oprechte steun van een vriend(in), een lekker bakje koffie dat door je lief gezegd wordt, lachen met elkander. Het materialistische neem je niet mee op je sterfbed, maar je mooie herinneringen zullen met je meegaan tot het laatste uur van het liggen op je sterfbed, geloof ik, want ik weet ook niet alles. Mijn hoogst **genoten** opleiding was MBO-plantenteelt en daar heb ik een diploma van. Maar ik ben leergierig en sta open voor de meningen van anderen, mits die mening gegrond is. Van de dooddoener: "Het is zo, omdat het zo is" ben ik gauw met de ander uitgeluld. Onze baas van Nederland heeft diploma's voor geschiedenis. Maar wat doet deze oelwapper hiermee; Steeds dezelfde fouten maken als honderd jaar geleden door het kabinet. Hij heeft dus vooral geleerd: Hoe het NIET moet en dat doet ik verdomde goed. Sarcastisch neem ik de pet voor hem af. Heel veel mensen moeten nog leren om goed met elkaar te communiceren. In een privé-relatie of in een zakelijke/ systeemrelatie. Want vrijwel fouten in de maatschappij ontstaat door KROMMUNICATIE. Amen.

Inlopertje

Coronatijd.

In wat een bijzondere tijd leven we nu. Wordt het ooit nog weer “normaal”? Of in ieder geval wat ik als normaal beschouwde.

Gewoon mijn familie of vrienden een knuffel kunnen geven, het voelt onnatuurlijk om dit niet te doen. En oh, we hebben er zoveel behoefte aan. Mijn zoon die huilt omdat we een kopje koffie bij opa en oma drinken en hij ze geen knuffel kan geven. Eigenlijk wil hij het liefst niet op visitie, omdat hij het heel moeilijk vindt om afstand te houden. En hij is ontzettend bang om iemand ziek te maken. Terwijl hij zelf niet ziek is.

Een hand geven als je je aan iemand voorstelt. Ik blijf het raar vinden, om de een of andere reden voelt het nog steeds onbeschoft om het niet te doen. Ik heb wel gemerkt dat als je dit benoemt, het vaak blijkt dat de ander dit ook zo ervaart.

Het lijkt me heerlijk om gewoon weer even boodschappen kunnen doen. Even snel naar de winkel en niet meer hoeven wachten op een karretje, maar gewoon de supermarkt binnen lopen en pakken wat je nodig hebt, hup naar de kassa en weg.

De anderhalve meter samenleving. Ik probeer me er aan te houden. Maar merk wel dat ik hier steeds meer moeite mee krijg. Niet zo zeer in de “buitenwereld”, zoals supermarkt ofzo, maar wel in de persoonlijke sfeer.

Maar dan denk ik aan al die mensen die geen of weinig bezoek mogen hebben. Schrijnend vind ik dat. Ik kan tenminste mijn ouders en schoonmoeder zien, met gepaste afstand natuurlijk. Maar wat als je je ouders of kinderen helemaal niet kunt zien, omdat er geen bezoek is toegestaan, verschrikkelijk lijkt me dat. Het verdriet wat je bij de mensen ziet raakt me.

Ook wat betreft werk is alles anders. Puzzelen wat kan en wat kan niet. Aan welke regels moeten we ons houden? Hoeveel mensen kunnen en mogen er tegelijk binnen zijn? Hoe kunnen we het Inloophuis het beste inrichten? Hoe kunnen we de dagbesteding weer opstarten?

We zoeken naar de beste wegen om zo veel mogelijk te maken. Nogal een uitdaging. Ieder idee roept vragen op. Vragen met betrekking tot onder andere veiligheid. Hoe kunnen we het Inloophuis zoveel mogelijk weer opstarten, zoveel mogelijk bezoekers de kans geven om het Inloophuis te bezoeken, zoveel mogelijk mensen mee laten eten.

Was alles maar weer normaal. Gewoon het Inloophuis binnen kunnen lopen. Een tosti of broodje bal kunnen bestellen. Geen afspraak hoeven maken, maar gewoon spontaan naar het Inloophuis gaan om een kop koffie te drinken en een praatje te maken.

Veel vragen spelen door mijn hoofd. Hoe gaat het in de toekomst verder? Komt er een vaccin? En zo ja, hoe veilig is dit vaccin? Is het voldoende getest? Werkt het ook op de lange termijn? Wat zijn de bijwerkingen op de lange termijn? Komt het vaccin voor iedereen beschikbaar of moet er een selectie gemaakt worden voor wie het krijgt, omdat er niet voldoende beschikbaar is?

Maar goed, “normaal” is het nog lang niet en we moeten er van maken wat mogelijk is.

Gerda Meulendijk

Inloperkje

In het groot en in het klein

Het advies om in deze coronatijd even een dag niet naar het nieuws te kijken vind ik een goed advies. Weten dat er weinig aan te doen is. Weten dat de goede tijden even voorbij zijn. Het nieuws en hoe subjectief ik het nieuws soms ook vind.

Landen en zo zijn er veel landen waar het leven ook slecht of goed kan zijn en weten dat het journaal een selectie maakt en kan kiezen uit een groot reservoir van nieuws en wat willen we horen en wat vindt men wat wij moeten weten. Er van overtuigd zijn dat het meeste nieuws het journaal niet zal halen en dat we niet alles mogen of moeten weten.

Groot en klein en zo kun je wereld zo groot of zo klein maken als je zelf wilt. Ik hou er wel van om een beetje op de hoogte te blijven van het gebeuren in ons landje en groter de wereld. Tussen de regels door en mijn eigen conclusies mogen trekken.

Zien dat het niet echt goed gaat met het klimaat. Horen hoe het in andere landen gaat met het virus en de economie natuurlijk. Weten dat het een gekleurd beeld is en weten dat goed nieuws niet verkoopt !!

Klein en ik vind het ook leuk en ik ben gelukkig in staat om alles weer achter me te laten. Ik ken mensen die er niet goed van worden en bewust geen journaal kijken of krant lezen. Ook dat kan en gelukkig hoef ik daar nog niet voor te kiezen.

Zittend bij het hunebed en veel groter is het dan ook niet. Genieten van de stilte, het geluid van de vogeltjes en genieten van de kinderen die ik dan af en toe zie spelen bij het hunebed. En de rest bestaat dan even niet. Het hunebed en het bankje en ik waan me in het paradijs.

Leven in een land met van alles veel te veel en hoe ik van dat veel te veel ook gebruik maak. Weten dat goede tijden afgewisseld moeten worden met slechte tijden en weten dat het even weer wat slechter gaat worden en wat is slechter ? Het kan ook weer goed nieuws zijn voor de natuur en voor nog veel meer.

Ik dwaal weer af. Groter en kleiner en dan maak ik het weer groot. Ik kijk tv en ik zie hoe het leven aan de andere kant van de wereld is. Ik zie hoe er mensen zijn die niet doen aan geld en al die gekte die erbij hoort en het inspireert me en geeft me moed. Klein en ik zit weer even in de tuin voor mijn huisje en ik hoor alleen de vogeltjes en blij en dankbaar dat ik het daarbij kan laten. Niet meer dan en veel minder dan wat ik zie en hoor in de media en lees in de kranten. Niet in staat zijn het los te laten en dan kan ik me voorstellen dat mensen kiezen voor het kleine en niet willen weten hoe de wereld er volgens de kranten en de media uitziet.

Klein of groot en beide heeft zijn voor en nadelen. Klein en mezelf voor de gek houden en niet willen weten of groot en dan te veel zien en van nog veel meer te veel en hoe het mijn stemming kan beïnvloeden. Gelukkig kan ik dat soms snel vergeten en dan is de wereld weer niet veel groter dan mijn huisje of mijn plekje bij het hunebed , de vogeltjes en spelende kinderen.

Henk Staats

Inloperkje

Fietstocht plus picknick

Woensdag 17 juni

We vertrekken om 11 uur vanaf de inloop en zijn tussen 2 en 3 terug

Eigen bijdrage: € 1,50 en dieetwensen even doorgeven.

Voor deze fietstocht gelden ook de coronaregels. (1,5 meter afstand en bij gezondheidsklachten kun je niet mee)

Zelf even een kleedje meenemen om op te zitten.

Opgeven voor vrijdag 12 juni

Bij regen wordt het een week uitgesteld !!